

טוריט

תמי אילון

יוני נמרי חוזר. לא ממש "קסיב" למה שהוא היה פעם. אלא ליוני אחר, בוגר. יוני אחרי קאריירה מרשימה בחוף לארץ. הוא רוצה להיות פה מה שהוא היה שם.

ב־1974 הוא עזב את הארץ. בהיעדרו כתבו עליו מעט מאוד, וכאשר כבר כתבו — התייחסו בעיקר לגירושיו מהזמרת רותי נבון. לנישואיו עם דוגמנית גרמניה יהודיה, זיגי בקר. ולהתאל"מנותו, כאשר בקר נפטרה משטף-דם כמות, חודש לפני התאריך המיועד ללידת בנו.

לא כתבו ששם, בצרפת, הוא היה בצמרת. הוא גם הכיר עולם אחר. אסף ויצר סיפורים מהחיים. "פעם חזרתי מהופעה. בכניסה לבניין עמד מוכר-עיתונים עיוור. דיברנו, תמיד היינו מרבי-רים. הוא תמיד ידע להגיד לי באיזה עיתונים כתבו עלי. מה קורה במיצע-הפיזמונים ברדיו, ומה בטלוויזיה. פתאום, לא יודע למה, אמרתי לו: 'עלי, אולי אתה רוצה לגזור אצלי יש לי בית גדול, אתה יכול לנהל שם את העניינים'. הוא העיף את הרוכז עם כל העיתונים, ועלה אלי.

"מאז הוא גר שם. מכיר כל בלטה בבית. יום אחר הוא צייר אותי. בלי לראות הוא צייר אותי, מדויק כמו תצלום."

סיפור אחר. אנקרוטה קטנה, הנוגעת לרומי-ניק. ילד שיוני גידל במשך שנה.

"עשו עליי כתבה באיזה עיתון צרפתי. באותו יום הסתובבתי בפאריס עם זמרת צרפתי, ג'ניפר, ועם הבן שלה, רומיניק. אחרי-ההריים, כשנגמרו הצילומים, היא ביקשה ממני לקחת את רומיניק, אז בן שנתיים, לכמה שעות. יש לה סידורים. היא חזרה לקחת אותו כעבור שנה. כשנה הזאת אני גידלתי אותו. עד היום אנחנו, אני ורומיניק,

תקליט שקט מעולם אחר

נמרי: קניבלים באמאזונס

של נהר, חיות, נחשים, קופים, ציפורים — ג'ונגל שלם. את כל אלה הוא הכניס לאולפן בלונדון, ב־1986 יחד עם דייב סטוארט ונגנים בכירים, ביניהם סיימון צ'מברליין מלהקתו של פול מקרטי (פסנתר), דיון ויסטס מוואם (בס), ניק רמסדן מבד בויוז (גיטרות), נייגל אולסון וניק ברדפורד (תופים). יוני קיבל גם תיגבורת מאריק קלפטון (גיטרה).

בקיץ 1987 הם סיימו את העבודה. יוני יצא מהאולפן עם מוצר מוסיקלי מוגמר, והחלטה להקליט תקליט באנגלית. באוגוסט השנה הוא הגיע לביקור-מולדת. כאן הוא נפגש, במיקרה, במכרה מהעבר, המשוררת נעמי וינגרטן. היא נתנה לו לקרוא שירים שלה, לקח לו ארבעה ימים, אבל בסוף הוא קרא. השירים שלה התאימו למוסיקה שלו — כמעט ללא שינויים.

מה עושים? מקליטים בעברית. יוני נשאר בארץ, והתחיל להזיז רברים. הוא נכנס לאולפן ליוני, שהיה פעם בבבלותו. מיד הרגיש בבית איתם, והם איתו. עם אני קרפל הוא סגר את העיבודים המוסיקליים. צירף כמה נגנים יש-ראליים: רלף לויטן (קלידים), חגי אלקיים (קלי-דים ופסנתר), פטר ורטהיימר (סקסופון), עוזי נוי (גיטרות).

שלושה חודשים של עבודה רצופה של שירה ומיקסים, ויש תקליט. תקליט רוק שקט מעולם אחר.

בעיקבות התקליט יוצא יוני נמרי בהופעה שתכלול שירים מהאלבום החדש. ההופעה תופק עליידי מרור הווי ובידור בצה"ל. יוני מקים לה-קת רוק על טוהרת האקאי. הנגנים יהיו כולם חיילים. יוני עצמו יועסק כאורח עובד צה"ל. להופעה הוא מתייחס כסגירת מעגל, מכיוון שהוא עצמו היה מפקד להקה צבאית במיסגרת שרותו הצבאי.

בקשר.

זאת רק דוגמה. ליוני יש המון סיפורים. החיים נגעו בו, והוא נגע בהם. עכשיו הכל נכנס לתקליט, יש לו מה להגיד.

גם הסיפור של התקליט הזה לא פשוט. את המוסיקה הוא כתב ב־1983, אחרי מסע בפרו עם משלחת מחקר של הברייטי. הוא הוזמן לכתוב את המוסיקה לסידרה, שמטרתה התחקות אחרי שלושה שיבטי-קניבלים, החיים על גדות הא-מאזונס, האניקה, הבוראס והיגואס. הסידרה תוקרן בבריטניה בסוף מרס השנה, ר" 27 מדינות כבר רכשו את זכויות-ההקרנה בארצותיהן.

יוני חזר משם כשבפיו סיפורים, היכולים למי לא ספר, וקלטת של אפקטים, שאותם הקליט ברשמקול פשוט, תוך כדי שיט באמאזונס. קולות

מחזה בשתי מערכות

דנקרי: בגין, בגין!

קוטלר קורא את המחזה ומאשר. מתקשר עם דנקרי, והם קובעים תאריך לפרמיירה: 3 ביולי, בפסטיבל 1989.

קוטלר מגיש לעמותה הציבורית את תוכנית המופעים של הפסטיבל לאישור. הכל בסדר, בגין "לא".

הרוחות סוערות. אבנר שלו קובע שלא מעלים הצגות על אנשים בעולם בחיים. למרות שהוא תקדים בתולדות התיאטרון הישראלי, ולמרות התנגדותו של המנהל האמנותי, המחזה בן לא יופק ולא יוצג בפסטיבל ישראל.

המסך יורד, הוא יעלה שוב בערב הפרימיירה של המחזה בן, אבל במקום אחר.

המחזאי אומר לא. דיכאון באמת היה, אבל לא בגלל ז'בוטינסקי, אלא בגלל מיכתבים, שהוא קיבל מהארץ. בגין הואשם בבגידה. הוא עזב את גיטו וארשה, השאיר מאחור את חבריו ואת מישפחתו. מררכי אנליבין (השומר הצעיר) נש-אר. בגין מחכה לרוסים, שיסגרו בשבילו את החשבון הזה עם עצמו.

המחזאי נותן לבגין גם להתחשבן עם מורו ורבו, ז'בוטינסקי. למרבה הפלא, לא רק שזה לא גידל את מנחם הצעיר. להיפך, הוא אפילו סלד ממנו. ולא חדר-יחידים, אלא בפומבי.

בעודו מטפל בעבר, לא מזניח המחזאי את העתיד. בגין בודק אופציות. אחת מהן היא לחזור ליעוד האמיתי שלו, להיות שחקן. ולא סתם שחקן-תיאטרון, אלא שחקן שייקספירי. בביתו הוא עורך חזרות על מונולוגים מתוך ריצ'ארד השני. מלך שווייטר על הכתר והסתגר בביתו. המחזאי מפגיש את בגין עם עליזה, אריאל שרון, חללים של מילחמת-הלבנון. הוא פונה אליהם, שואל, מתווכח, אבל הם לא עונים.

ביוגרפיה כל כך מלאה וסבוכה, אבל יש לנו עניין עם מחזאי עקשן, הכותב וכותב וכותב... המסך יורד. טוף המערכה הראשונה.

● **תקציר המערכה השנייה.** שם המחזאי, נאמר, אמנון דנקרי. הוא מוסר את התוצר המוגמר, המחזה, למנהל האמנותי של פסטיבל ישראל. המנהל, נאמר עורך קוטלר.

תקציר המערכה הראשונה.

המסך עולה. מחזאי יושב בביתו. המחזאי הוא עיתונאי וסופר ישראלי, נאמר אמנון דנקרי. הוא יושב ומעלה על הכתב רעיון, שהתבשל אצלו כעת צפייה בהצגת-יחיד בלונדון ב־1984. הוא כותב על בגין.

את בגין הוא הכיר עוד בילדותו, כאשר ישב על ברכיו, וינק רעיונות חרותניים ישר מה-מקור. עכשיו הוא פועץ את החוב.

הוא כותב על מנהיג, המגלם בכיורגריה הפרטית שלו פרק נכבד בחיסטוריה הישראלית. הוא כותב על בגין בהווה, יושב בביתו, מתחשבן עם העבר ומתכנן את העתיד.

הוא מתייחס לחרטות של האיש, השמחות שלו, האבדונות והדיכאונות.

במחזה, ההולך ונרקם, יש גם פרקים פחות ידועים עכברו של בגין, כמו, למשל, הדרך למחנה-כפייה רוסי במלחמת-העולם השנייה. אחרים, שהיו איתו בוויילנה ברחו, כיניהם גם נתן יליד-מור.

הרוסים פלשו לוויילנה בעיקבות ההסכם של-הם עם הגרמנים. הגיעו שמועות מבוססות, שעומדים לעצור פעילים ציוניים. כולם ברחו. בגין נשאר מאחור, מחכה בשקט למעצר.

למה? בגין, בסיפרו ל"לוח לבנים. טוען שהיתה סיבה, אבל הוא לא יכול לכתוב אותה. מאוחר יותר, בראיון עיתונאי, הוא טען, שהוא היה שרוי בדיכאון בגלל מות ז'בוטינסקי.

סופרסטאר

שלמה להט, מנחה ערבי הפילהרמונית, הוציא קלטת חדשה. קצרה, אומנם, אך מוצאה לא מתמקידו לברר מאין הגיע התקציב להפקת הקלטת, או למה כמה חברים מ'דרום תל-אביב לא זכו לקבל את הלהיט בתוכנית-הדואר שלהם.

הלחן קליט. התמליל: "תל-אביב היא עיר גדולה, ואין כמוה בעולם, / אם רק תביט קצת מסיב, / תראה איך להט עושה את תל-אביב".

ההצלחה במיצעדי הפיזמונים — צ'יץ' סו-פרסטאר.

שיץ בקאמרי

זהרירה חריפאי ותחיה דנון ב"שיץ"

כבר לא מזעזע. דודות פולניות לא סו-רמות אוזניים למשמע הגסויות. מאידך, גם לא מפריע ללכת אחרי ההצגה לקנח באיזה חומס עם סטייק וצ'יפס. ה"גרפסים" של חנוך לוין עדיין עובדים על הקהל, ש"משפיד" מצחוק לאורך כל ההצגה.

אירועים ואנשים להרביץ תשובה

המבוכה הולכת וגוברת. הוא אינו מרפה, אשתי, שתהיה בריאה, לא רוצה למצוץ את מתארת לעצמך? לא רוצה למצוץ! אומרת, שזה השחתת רוע לשוא. אני אומר לה, שלא יקרה לה כלום וזהו גורה שאין הציבור יכול לעמוד בה. אבל היא עדיין לא מסכימה.

כשלב הוה, אם את עדיין לא התעלפת, הוא ימשיך בפירוט סיפור חייה-אישיות בינו לבין רעייתו, שתחיה. או גם תביני שאין בכוננתו לבקש גט על הכסיס הזה. היא בסך-הכל אשה טובה. מפרנסת, רואגת לבית, לילדים. ארבעה במיספר, שיהיו בריאים.

את מתלבטת איך להגיב, תוהה אם הוא מסוכן או סתם מטורף. הוא מחליט בשבילך: "את יודעת מה, לא בא לי לרפוק אותך. זה יעלה לי המון תשובה. אני ככה בסדר עם אלוקים. יוצא לי לפעמים לעבור כמה עברות, אבל אחרי-כך אני מרביץ תשובה בשביל הכל. את נראית לי מיקרה קשה, לא שווה לי לתת כליכך הרבה תשובה אחרי-כך".

מי את, שתתווכחי עם שיקולים כלכליים כלי-כך מורכבים! הוא, מצידו, מרכיב את המוזה, 30 שקל, ומובטח לך עתיד שקט. לא בדינוני. זה אפילו לא קרה בניו-יורק. פה, בלביליבה של תל-אביב. ואנחנו מכירים לפחות שתיים שעברו את התהליך.

אך הוא אינו מתייאש. "את לא יודעת איזה אסונות קרו ברירות, שבהן לא היו מוזנות? את זוכרת את אסון-הרכבת לפני שנתיים? אני אומר לך שאפשר היה למנוע את זה, אם רק היו מוזנות תקינות בבית-הספר! את זה את בטח זוכרת!"

אם לא טרקת לו את הדלת בשלב הזה, הוא כבר נמצא בתוך הדירה. "אפשר, בבקשה, לקבל כוס-מים?" ואת הרי לא תתני לכוס-מים לעמוד בינך לבין האושר המובטח, כשרק תותקן בביתך מוזה כשרה כרין וכתר. "זה יעלה לך רק 30 שקל", הוא מבטיח, ופורס לפניך סט של מוזנות.

זהו, נותר לך רק לבחור. בעורך מתלבטת, הוא בוחן אותך מכל הכיוונים. וא...

"תגיד, יש לך אולי משהו לעשן?" את שוב במבוכה, והוא ממשיך: "את נראית לי ראש טוב, בטח יש לך משהו לעשן."

את אולי לא מבינה מה הוא רוצה, ואיך בכלל יהודי כשר כליכך שחיה בעגה התל-אביבית הפנימית.

הוא קורא את מחשבותייך. "תשמעי, אני בעניינים. אולי רוצה סיבוב."

נוכחנו כבר, במיספר אירועים בעבר, כמה שזה מסוכן לגור במקום שבו אין מוזנות, או, חלילה, שומו שמיים, גרוע מזה — מוזנות פסולות. אזהרותיו של הרב פרץ בטלוויזיה הוציאו לר חובות תל-אביב את דויד, יהודי חרדי (אולי חוזר בתשובה), שלקח על עצמו לתקן את המעוות.

דויד מתקן מוזנות, ואיפה: במקום שבו הם נחוצות במיוחד. כלבליבה של השחיתות וה-פריצות. דירות שכורות. שבהן מתגוררות רווקות תל-אביביות. בדרך כלל סטודנטיות, בדרך כלל נאות למראה, ברוב המיקרים לומדות פילוסופיה ואמנות.

לא ברור איך הוא מאתר את הקליינטיות. האם הקרוש-ברוך-הוא מפנה אותו לפי רשימות המי-נהלות בידי מלאכיים-שמיים, או שמא פנייתו היא פונקציה של מחקר ומעקב אחרי מועמדות? הוא מצלצל בדלת, כשעל פניו נסוכה ארשת חשיבות. את פותחת את הדלת, מולך ניצב יהודי רתי חרד, פיאות ארוכות, והוא כולו עוטה שחרי-רים.

"סליחה", הוא פונה ישירות לעניין, "את יודעת שאת זקוקה למוזה?"

"לא, תודה", היא תשובה שכיחה במצב כזה.